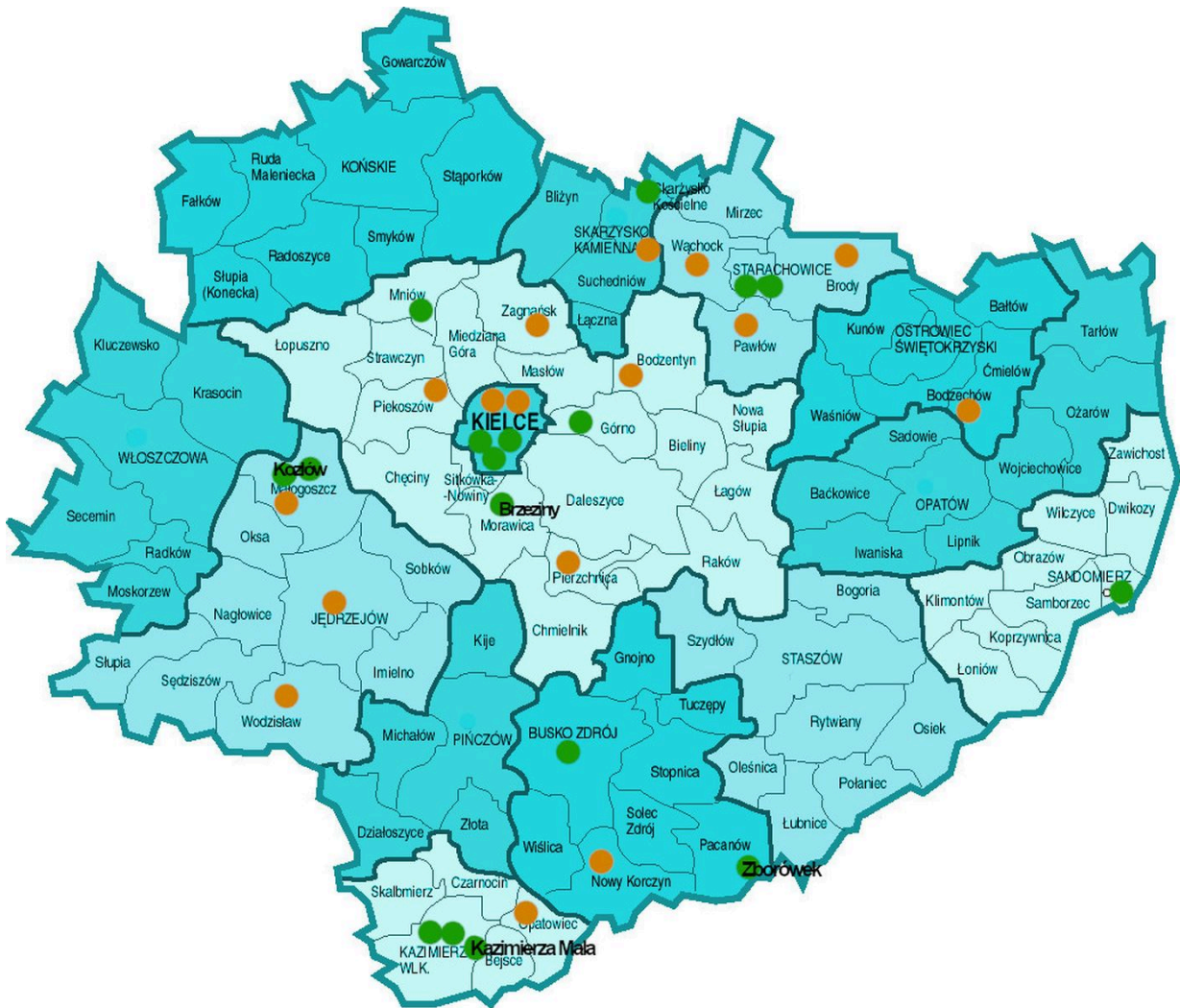

Instytut Pamięci Narodowej - Kraków

<https://krakow.ipn.gov.pl/pl4/aktualnosci/149150,Znicze-i-kwiaty-na-grobach-westerplatczykow-pochowanych-w-Swietokrzyskiem.html>
03.05.2024, 20:22

Znicze i kwiaty na grobach westerplatczyków pochowanych w Świętokrzyskiem

Groby westerplatczyków w Świętokrzyskiem

Pracownicy Delegatury IPN w Kielcach ustalili lokalizację 35 mogił westerplatczyków, znajdujących się w woj. świętokrzyskim. Niemal połowa załogi Westerplatte wywodziła się z kieleckiego 4. Pułku Piechoty Legionów, a żołnierze pochodzili z kieleckich wiosek i miasteczek. 28 lutego 1939 r. Ministerstwo Spraw Wojskowych skierowało do dow. 2 DPL w Kielcach płk. piech. Edwarda Dojan-Surówki rozkaz w sprawie organizacji plutonu wartowniczego dla Wojskowej Składnicy Tranzytowej na Westerplatte.

1 września 2021 r. pracownicy Delegatury IPN w Kielcach zapalili znicze na grobach bohaterów Westerplatte. W Brzostkowie, Kazimierzy Małej, Kazimierzy Wielkiej i Zborówku

kwiaty złożyła i zapaliła znicze zastępca dyrektora krakowskiego IPN Cecylia Radoń. W tej ostatniej miejscowości towarzyszyli jej wiceprzewodnicząca Rady Miejskiej w Pacanowie Henryka Komasa, członek Zarządu Powiatu Buskiego Jerzy Kordos i radna Pacanowa Małgorzata Pawelec, a także przedstawiciele Szkoły Podstawowej w Pacanowie i tamtejszej OSP.

Westerplaczczy pochowani w woj. świętokrzyskim

Ignacy Skowron (1915-2012)

Urodził się w 1915 r. w Osinach. Był synem Jana i Klary z Rudników. Skończył trzy oddziały szkoły powszechnej w Pierzchnicy. Przed powołaniem do wojska służył dorywczo w gospodarstwach rolnych, a od 1936 pracował w młynie „Kłos” koło Kadzielni. W marcu 1938 r. został powołany do 4 pułku piechoty Legionów (Kielce-Bukówka). We wrześniu został oddelegowany do szkoły podoficerskiej na Bukówce, którą ukończył w marcu 1939 roku. Na Westerplatte przybył 31 marca 1939 jako starszy legionista. 20 maja 1939 awansowany do stopnia kaprała. W czasie obrony walczył w wartowni nr 2. Z niewoli jenieckiej ze Stalagu I A w okolicach Królewca został zwolniony 5 listopada 1940 z powodu choroby. Zamieszkał z żoną i rocznym dzieckiem w Radkowicach koło Chęciny, pracując w gospodarstwie teściów. 15 października 1941 podjął pracę w kolejnictwie jako robotnik fizyczny. Rozpoczął też działalność konspiracyjną, najpierw w Związku Walki Zbrojnej, później Armii Krajowej. Informował o transportach niemieckich i przemieszczaniu się wojsk. Po wojnie ukończył 7-klasową szkołę podstawową w Kowali. W październiku 1951 został torowistą i na tym stanowisku pracował do przejścia na emeryturę w 1975. W 1989 otrzymał nominację na stopień podporucznika w stanie spoczynku, a w następnych latach uzyskał kolejne awanse aż do stopnia majora. Odznaczony Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Grób Ignacego Skowrona w Brzezinach. Fot. Jakub Mularczyk (IPN)

Grób Ignacego Skowrona w Brzezinach. Fot. Jakub Mularczyk (IPN)

Stefan Misztalski (1914-1984)

Urodził się 28 marca 1914 r. w Siekiernie na Kielecczyźnie. Syn Władysława i Rozalii z domu Łakomic. Nie miał rodzeństwa, a w wieku czterech lat stracił rodziców. Jego wychowaniem zajmowały się kolejno babka i ciotka. Ukończył trzy oddziały szkoły powszechnej w Bodzentynie. W latach 1938-1939 odbywał czynną służbę wojskową w 4. Pułku Piechoty Legionów w Kielcach. Służbę na

Westerplatte pełnił od 31 marca 1939 r. W dniu rozpoczęcia agresji był na posterunku przy bramie kolejowej, a następnie w punkcie obserwacyjnym nad morzem. Kontuzjowany i ranny w głowę. W niewoli przebywał w obozie jenieckim w Stalagu I A (nr jeńca 1896). Po wojnie powrócił do domu na Kielecczyznę, Wiosną 1945 r. ożenił się z Weroniką Rogodzińską. Do 1949 r. pracował w piekarni, a następnie w Kieleckich Zakładach Mięsnych, aż do emerytury w 1977 r. Rentę inwalidy wojennego otrzymał w 1977 r. Odznaczony pośmiertnie Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Grób Stefana
Misztańskiego w
Cedzynie. Fot. Jakub
Mularczyk (IPN)

Grób Stefana
Misztańskiego w
Cedzynie. Fot. Jakub
Mularczyk (IPN)

Feliks Głowacki (1915-1998)

Urodził się w 1915 r. w Trzeszkowie. W czasie obrony Westerplatte walczył w punktach obronnych „Łazienki” i wartowni nr 4. Był ranny w prawą nogę. Po kapitulacji wywieziony do obozu jenieckiego Stalag I A. Po podpisaniu listy na pracownika cywilnego pracował w gospodarstwach niemieckich. Wiosną 1945 r. po wkroczeniu Armii Czerwonej powrócił do kraju. Został instruktorem wychowania wojskowego w hufcu młodzieżowym „Junacy”. W 1947 r. zawarł związek małżeński w Świerzynie na Śląsku. Do 1949 r. pracował w firmie budowlanej jako robotnik fizyczny. Z powodu złego stanu zdrowia musiał przerwać pracę i od 1949 r. pracował wraz z żoną na 1,6-hektarowym kawałku ziemi w Trzeszkowie. Należał do Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego. Rentę inwalidy wojennego otrzymał w 1986 r., nominację na stopień ppor. w stanie spoczynku - w 1989 r. Odznaczony Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Grób Feliksa
Głowackiego w
Cnybicach. Fot.
Katarzyna Pronobis
(IPN)

Grób Feliksa
Głowackiego w
Cnybicach. Fot.
Katarzyna Pronobis
(IPN)

Józef Michalik (1915-1987)

Urodził się w 1915 r. w Czyżowicach. Syn Błażeja i Rozalii z Walczaków. Ukończył cztery oddziały szkoły powszechnej w Bejskach. W latach 1938-1939 odbywał służbę wojskową w 4. Pułku Piechoty Legionów w Kielcach, skąd na Westerplatte przybył 31 marca 1939 r. w stopniu legionisty jako celowniczy karabinu maszynowego. W czasie obrony walczył na placówkach „Prom” i „Tor kolejowy”. Był kontuzjowany. Po kapitulacji wzięty do niewoli do Stalagu I A. W grudniu 1940 r. z powodu utraty zdrowia zwolniony do domu. Pomagając bratu w gospodarce działał równocześnie w oddziałach partyzanckich na terenie powiatu pińczowskiego. Po wojnie w 1946 r. ożenił się w Zbeltowicach. W 1985 r. otrzymał rentę inwalidy wojennego. Miał czworo dzieci, z których troje zmarło mając kilka miesięcy. Pośmiertnie odznaczony Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Grób Józefa Michalika w Kazimierzy Małej. Fot. Agnieszka Masłowska (IPN)

Grób Józefa Michalika w Kazimierzy Małej. Fot. Agnieszka Masłowska (IPN)

Stefan Gajda (1915-1991)

Urodził się w 1915 r. w Podolanach. Syn Józefa i Marianny. Ukończył 5 oddziałów szkoły powszechnej. Przed powołaniem do wojska pracował w gospodarstwie rodziców. W latach 1938-1939 czynną służbę wojskową odbywał w 4. Pułku Piechoty Legionów w Kielcach, skąd 31 marca 1939 r. przybył na Westerplatte jako celowniczy. W czasie obrony był celowniczym ckm. Był kontuzjowany. Z niewoli jenieckiej zwolniony z powodu złego stanu zdrowia w 1940 r. Powrócił do rodzinnej wsi i pomagał bratu w prowadzeniu przejętej po rodzicach gospodarki. Odznaczony Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Grób Stefana Gajdy w Kazimierzy Wielkiej. Fot. Agnieszka Masłowska (IPN)

Grób Stefana Gajdy w
Kazimierzy Wielkiej.
Fot. Agnieszka
Masiowska (IPN)

Jan Stradomski (1909-1970)

Urodził się w Nakle. Ukończył cztery klasy gimnazjum. Służył w wojsku w 4. Pułku Piechoty Legionów w Kielcach od 1931 r. Na Westerplatte przybył 17 marca 1939 r. w stopniu kaprała. W czasie obrony na stanowisku zastępcy dowódcy placówki „Przystań”. Do 5 maja 1944 r. jako jeńiec wojenny (numer 1509) przebywał w Stalagu I A (Stablack) i Stalagu I B. Po wojnie w 1947 r. przyjechał do Kazimierzy Wielkiej i rozpoczął pracę w Cukrowni „Łubna”. 18 czerwca 1966 r. zawarł związek małżeński z Zofią Malarą. Pośmiertnie odznaczony Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Grób Jana
Stradomskiego w
Kazimierzy Wielkiej.
Fot. Agnieszka
Masiowska (IPN)

Grób Jana
Stradomskiego w
Kazimierzy Wielkiej.
Fot. Agnieszka
Masiowska (IPN)

Bolesław Więckowicz (1915-1969)

Urodził się w 1915r. w Ludynii. Przed wojną ukończył 4 klasy szkoły podstawowej. Od najmłodszych lat zmuszony był wykonywać różne prace

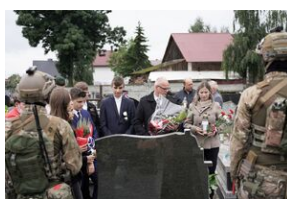
dorywcze z racji tego, że był pólsierotą. Stałą pracę otrzymał w 1937 r., zatrudniając się na kolei w Jędrzejowie. Do zasadniczej służby wojskowej powołany w 1938 r. W składnicy Westerplatte pełnił służbę wartowniczą od 5 kwietnia 1939 r. jako starszy legionista, jednak 1 lipca został awansowany na kaprała. W czasie obrony Westerplatte walczył w wartowni nr 1, w czasie walk został ogłuszony i ranny. Po kapitulacji trafił do obozu jenieckiego z którego powrócił dopiero w 1945. Po powrocie do Polski dokończył zakres szkoły podstawowej, ukończył kurs specjalistyczny i został toromistrzem. Zginął tragicznie w czasie pełnienia obowiązków służbowych potrącony przez pociąg. Pośmiertnie odznaczony Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Grób Bolesława
Więckowicza w
Kozłowie. Fot. Michał
Zawisza (IPN)

Grób Bolesława
Więckowicza w
Kozłowie. Fot. Michał
Zawisza (IPN)

Grób Bolesława
Więckowicza w
Kozłowie. Fot. Michał
Zawisza (IPN)

Jan Zdeb (1915-1989)

Urodził się w 1915 r. w Lasochowie. Syn Wincentego i Katarzyny z Jastrzębów. Ukończył czteroletnią szkołę powszechną w Wiśniczu. Przed powołaniem do wojska pomagał ojcu w gospodarstwie, pracując równocześnie w pobliskim majątku. Ożenił się w 1936 r. z Leokadią Wroną. Do odbycia służby wojskowej powołany został w 1938 r. do 4. Pułku Piechoty Legionów w Kielcach. Na Westerplatte przybył 17 marca 1939 r. jako karabinowy. W czasie obrony początkowo walczył na placówce „Prom”, a po jej zniszczeniu w obsadzie wartowni nr I. Po kapitulacji jako jeńiec wojenny przebywał w Stalagu I A, wykonując prace budowlane i polowe do wiosny 1945 r. Wraz z wycofującymi się przed linią frontu Niemcami został ewakuowany na Suwalszczyznę. Podczas próby ucieczki schwyty i osadzony w Stutthofie. W przebraniu kobiety jeszcze tego samego dnia udało mu się zbiec. 23 maja 1945 r. był już w Lasochowie. Najpierw rozpoczął pracę w Państwowym Gospodarstwie Rolnym, następnie wykonywał pracę chałupniczą (obuwie) dla Zakładu Rzemieślniczego w Kielcach. W latach 60. pracował w Fabryce Cegły Silikatowej w Ludyni, a w 70. w Cementowni Małogoszcz. Był prezesem Koła ZSL w Lasochowie i sekretarzem gromadzkiej organizacji w Kozłowie. Na emeryturę przeszedł w 1976 r. Rentę inwalidy wojennego otrzymał w 1986 r. Nominację na stopień ppor. w stanie spoczynku - w 1989 r. Odznaczony Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Grób Jana Zdeba w Koziołowie. Fot. Michał Zawisza (IPN)

Grób Jana Zdeba w Koziołowie. Fot. Michał Zawisza (IPN)

Grób Jana Zdeba w Koziołowie. Fot. Michał Zawisza (IPN)

Józef Kutera (1915-1965)

Urodził się w 1915 r. w Brodach. W latach 1938-1939 odbywał czynną służbę wojskową w 4. Pułku Piechoty Legionów w Kielcach, skąd na Westerplatte przybył 5 kwietnia 1939 r. w stopniu starszego legionisty jako celowniczy moździerzy. W czasie obrony był w obsłudze moździerzy, a po ich zbombardowaniu miał wyznaczone stanowisko obserwacyjne w rejonie wartowni nr 5. Po kapitulacji jako jeńiec wojenny przebywał w Stalagu I A, skąd był wysyłany do prac polowych w okolicznych gospodarstwach niemieckich. Po zakończeniu wojny wiosną 1945 r. powrócił do rodzinnej wsi Brody. Pracował jako wykwalifikowany cieśla.

Grób Józefa Kutery w Krynkach. Fot. Katarzyna Pronobis (IPN)

Grób Józefa Kutery w Krynkach. Fot. Katarzyna Pronobis (IPN)

Grób Józefa Kutery w Krynkach. Fot. Katarzyna Pronobis (IPN)

Stefan Kulczyński (1915-1982)

Urodził się w 1915 r. w Mniowie. Syn Szczepana i Józefy. Ukończył cztery oddziały szkoły powszechnej. W latach 1938-1939 odbywał czynną służbę wojskową w 4. Pułku Piechoty Legionów w Kielcach. Przybył na Westerplatte 5 kwietnia 1939 r. w stopniu starszego legionisty jako karabinowy. 21 sierpnia 1939 r. awansowany do stopnia kaprała. W czasie obrony był w obsadzie placówki „Prom”, a po jej upadku w wartowni nr 1. Po kapitulacji wywieziony przez Niemców do Stalagu I A. Następnie przetransportowany pod granicę

francuską do miejscowości Willfradt. Po wyzwoleniu przez wojska amerykańskie wczesną wiosną 1945 r. wrócił do kraju i przez dwa lata pracował w Zakładach Metalowych w Skarżysku Kamiennej. Do przejścia na emeryturę był robotnikiem budowlanym w Kieleckich Zakładach Budownictwa Miejskiego. Odznaczony pośmiertnie Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Stanisław Zych (1914-1997)

Urodził się w 1914 r. w Łaziskach. Syn Jana i Jadwigi. Ukończył cztery oddziały szkoły wiejskiej. Przed powołaniem do wojska pracował w kamieniołomach w Jaworzni. W latach 1938-1939 czynną służbę wojskową odbywał w 4. Pułku Piechoty Legionów w Kielcach. Na Westerplatte przybył 31 marca 1939 r. jako legionista ze specjalizacją celowniczy karabinów maszynowych. W czasie obrony walczył w wartowni nr 5, gdzie został ciężko kontuzjowany i ranny w głowę. Po kapitulacji wywieziono go do Stalagu I A. Przez pięć lat niewolniczej tułaczki zmieniał miejsca pracy u bauerów. Po wyzwoleniu wiosną 1945 r. powrócił do rodzinnej wsi, gdzie podjął pracę w kamieniołomach. Coraz bardziej dawał o sobie znać uraz psychiczny, jako pozostałość po przeżyciach wojennych. Unikał ludzi, nie rozmawiał prawie z nikim na temat swojej przeszłości. Nominację na stopień ppor. w stanie spoczynku otrzymał w 1989 r.; rentę inwalidy wojennego 1990 r. Po śmierci żony mieszkał samotnie. Odznaczony Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Grób Stanisława Zycha w Piekoszowie. Fot. Michał Zawisza (IPN)

Grób Stanisława Zycha w Piekoszowie. Fot. Michał Zawisza (IPN)

Edward Rokicki (1914-1989)

Urodził się w 1914 r. w Sosnowcu. Syn Michała i Marianny z domu Czubałów. Ukończył cztery oddziały szkoły powszechnej. Przed powołaniem do wojska był robotnikiem leśnym w miejscowości Szczecno [gmina Daleszyce] koło Kielc. W latach 1938-1939 r. odbywał czynną służbę wojskową w 4. Pułku Piechoty Legionów w Kielcach. Służbę na Westerplatte pełnił od 5 kwietnia 1939 r. jako saper. W czasie obrony walczył na placówce "Przystań". Był ranny. W niewoli przebywał w obozie Stalag I A, pracując w niemieckich folwarkach. 12 stycznia 1941 r. zbiegł i powrócił na Kielecczyznę. Wstąpił do oddziałów partyzanckich - do brygady Sobiesiaka (ps. Barabasz) i do wyzwolenia pod pseudonimem Młot walczył z okupantem. Po wyzwoleniu ujawnił się i pracował

jako robotnik leśny w Leśnictwie Szczecno z siedzibą w Pierzchnicy. Odznaczony Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Grób Edwarda Rokickiego w Pierzchnicy. Fot. Jakub Mularczyk (IPN)

Grób Edwarda Rokickiego w Pierzchnicy. Fot. Jakub Mularczyk (IPN)

Czesław Kołton (1915-1983)

Urodził się w 1915 r. w Kochanówce. Ukończył dwa oddziały szkoły powszechnej. W latach 1938-1939 odbywał czynną służbę wojskową w 4. Pułku Piechoty Legionów w Kielcach, skąd przybył na Westerplatte 31 marca 1939 r. jako celowniczy ckm. W czasie walki był w obsadzie placówki „Prom”, a po jej zniszczeniu w wartowni nr I. Jako jeńiec wojenny pracował w majątkach niemieckich do końca wojny. Powrócił do kraju schorowany i przez całe życie zajmował się pracą na roli. Odznaczony pośmiertnie Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Grób Czesława Kołtona w Sarnówku Dużym. Fot. Katarzyna Pronobis (IPN)

Grób Czesława Kołtona w Sarnówku Dużym. Fot. Katarzyna Pronobis (IPN)

Władysław Stopiński (1915-2010)

Urodził się w 1915 r. w Wielkiej Wsi. W marcu 1939 r. przeniesiony do Wojskowej Składnicy Tranzytowej na Westerplatte. W czasie jej obrony walczył na placówce „Prom”. Po kapitulacji dostał się do niemieckiej niewoli w stalagu. Po wojnie pracował w PKP w Skarżysku-Kamiennej jako komendant Służby Ochrony Kolei, nastawniczy, kierownik pociągów towarowych i majster w warsztatach wagonowych. Pełnił też funkcję drugiego sekretarza egzekutywy PZPR. W 1975 r. przeszedł na emeryturę. W 1995 r. głośnym echem odbiło się zaproszenie przez niego na obchody swoich 80. urodzin Martina Menzla - celowniczego z pancernika „Schleswig-Holstein”. Podczas mszy świętej doszło do symbolicznego

pojednania obu kombatantów. 1 września 2009 r. otrzymał honorowe obywatelstwo Skarżyska-Kamiennej w uznaniu zasług dla ojczyzny i pracy na rzecz miasta. Odznaczony Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Grób Władysława
Stopińskiego w
Skarżysku-Kościelelnym.
Fot. Katarzyna
Pronobis (IPN)

Grób Władysława
Stopińskiego w
Skarżysku-Kościelelnym.
Fot. Katarzyna Pronobis
(IPN)

Stanisław Bałtowski (1915-1988)

Urodził się w 1915 r. w Małyszynie. Po kapitulacji Westerplatte więzień Stalagu I A. Pod naciskiem Niemców podjął pracę w fabryce broni w Düsseldorfie. W styczniu 1943 r. przybył do Starachowic i zaczął pracować w majątku rolnym kierowanym przez Niemców w Pakosławiu. Następnie zatrudnił się w zakładach zbrojeniowych w Starachowicach. W tym czasie zawarł związek małżeński. Po ewakuacji zakładów starachowickich pracował jako tokarz w Watenstadt niedaleko Hanoweru. Po wyzwoleniu przez wojska amerykańskie i pobycie w obozie dla ozdrowieńców, przez Szczecin powrócił do Starachowic. Rozpoczął pracę w Fabryce Samochodów Ciężarowych. Na emeryturę przeszedł w 1975 r. Pośmiertnie odznaczony Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Grób Stanisława
Bałtowskiego w
Starachowicach. Fot.
Katarzyna Pronobis
(IPN)

Grób Stanisława
Bałtowskiego w
Starachowicach. Fot.
Katarzyna Pronobis
(IPN)

Piotr Borowiec (1915-1994)

Urodził się w 1915 r. w Modrzewiu. Czynną służbę wojskową odbywał w 4. Pułku Piechoty w Kielcach. Służbę na Westerplatte pełnił od 5 kwietnia 1939 r. W czasie obrony walczył początkowo w obsłudze moździerzy, a po ich zbombardowaniu przy placówce "Tor kolejowy". Pięć i pół roku niewoli przepracował u bauera na gospodarstwie w pobliżu Holstein. Po oswobodzeniu przez oddziały angielskie w grudniu 1945 r. powrócił do Starachowic. Przez 31 lat pracował w transporcie kolejowym, przy rozładunku wagonów z urządzeniami fabrycznymi i węglem w Fabryce Samochodów Ciężarowych. W 1976 r. odszedł na emeryturę. Rentę inwalidy wojennego, a także nominację na stopień ppor. w stanie spoczynku i umundurowanie oficera WP otrzymał w 1990 r. Odznaczony Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Grób Piotra Borowca w Starachowicach. Fot. Katarzyna Pronobis (IPN)

Grób Piotra Borowca w Starachowicach. Fot. Katarzyna Pronobis (IPN)

Bronisław Drobek (1915-1998)

Urodził się w 1915 r. w Błotnowoli. Syn Macieja i Tekli z domu Podsiadło. Ukończył cztery oddziały szkoły powszechnej. Przed powołaniem do wojska pracował u rodziców na roli. W latach 1938-1939 odbywał czynną służbę wojskową w 4. Pułku Piechoty Legionów w Kielcach, skąd na Westerplatte został skierowany w marcu 1939 r. w stopniu starszego legionisty ze specjalizacją karabinowego, 1 lipca 1939 r. awansowany do stopnia kaprała. W czasie obrony był celowniczym ckm w wartowni nr 3. Do 1940 r. przebywał w niewoli jenieckiej w Stalagu I A. Później przewieziony w głąb Niemiec pracował w gospodarstwach niemieckich w Nadrenii, niedaleko Krefeldu. Po wyzwoleniu przez armię amerykańską w 1946 r. powrócił w rodzinne strony. Ożenił się w 1948 r. Prowadził gospodarstwo rolne przejęte po ojcu. Po przepisaniu ziemi w 1975 r. na dzieci, otrzymał rentę rolniczą. Był członkiem Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego. Rentę inwalidy wojennego uzyskał w 1991 r. Odznaczony Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Grób Bronisława Drobka w Brzostkowie. Fot. Agnieszka Masiowska (IPN)

Grób Bronisława Drobka w Brzostkowie. Fot. Agnieszka Masiowska (IPN)

Franciszek Łojek (1915-1997)

Urodził się w Komorowie. Syn rolników Kazimierza i Katarzyny z domu Zasucha. Cztery oddziały szkoły powszechnej ukończył w Komorowie. Przed wojnem pracował na roli i był strażakiem w Straży Pożarnej w Grabowicy (powiat Busko). Czynną służbę wojskową odbywał w 4. Pułku Piechoty w Kielcach, skąd na Westerplatte przybył 5 kwietnia 1939 r. w stopniu legionisty ze specjalizacją celowniczego moździerzy. W czasie obrony walczył w składzie obsady wartowni nr 3 i na placówce „Tor kolejowy”. Ranny. Z Westerplatte zabrany do niewoli niemieckiej i osadzony w Stalagu I A. Po zakończeniu wojny był w obozie emigracyjnym i stamtąd przedostał się do Kanady. Pracował początkowo na plantacji, potem otrzymał stałą pracę w fabryce. W 1951 r. wziął ślub. Na emeryturę przeszedł w 1980 r. Odznaczony Srebrnym Krzyżem Orderu Virtuti Militari.

Grób Franciszka Łojka w Zborówku. Fot. Agnieszka Masiowska (IPN)

Grób Franciszka Łojka w Zborówku. Fot. Agnieszka Masiowska (IPN)

Stanisław Zając (1915-1994)

Urodził się 2 kwietnia 1915 r. w Orzelcu Dużym (pow. staszowski). Po ukończeniu czterech oddziałów szkoły powszechnej pomagał rodzicom w prowadzeniu gospodarstwa rolnego. 24 marca 1938 r. powołany do służby wojskowej, którą odbywał w 4. Pułku Piechoty Legionów w Kielcach. Na Westerplatte przybył 17 marca 1939 r. i pełnił obowiązki wartownika. Podczas obrony obsługiwał ckm w schronie nad brzegiem morza, zwanym placówką „Fort”. Był ranny i kontuzjowany. Po kapitulacji wzięty do niewoli, do obozu jenieckiego.

Od 1941 r. pracował jako jeńiec wojenny w fabryce amunicji i przy kopaniu

rowów w miejscowości Krefeld. Oswobodzony po wkroczeniu wojsk amerykańskich, wrócił do domu. W 1946 r. ożenił się i zaczął pracować na własnym kawałku ziemi w Łubnicach. Rentę inwalidy wojennego otrzymał w 1980 r. Nominację na stopień ppor. w stanie spoczynku - w 1989 r. Zmarł w 1994 r. w wieku 79 lat. Pochowany na cmentarzu w Zborówku.

Grób Stanisława Zajęca
w Zborówku. Fot.
Agnieszka Masłowska
(IPN)

Grób Stanisława Zajęca
w Zborówku. Fot.
Agnieszka Masłowska
(IPN)